

MANIFEST DE JOVES D'ESQUERRA VERDA EN MOTIU DEL DIA INTERNACIONAL CONTRA LA LGBTFÒBIA

www.joves.cat

Tant de bo no haguéssim de celebrar un dia així, perquè si no celebréssim el 17 de maig, dia internacional contra l'homofòbia, la lesbofòbia, la bifòbia i la transfòbia, voldria dir que avui dia no patim cap d'aquestes discriminacions; i, ara per ara, estem lluny d'aquest punt.

Per què el dia 17 de maig? Va ser un 17 de març de l'any 1990 quan l'OMS, Organització Mundial de la Salut, va decidir deixar de considerar l'homosexualitat com una malaltia mental. Tan sols han passat 27 anys des d'aquest decret, i ja hi ha qui creu que ja està tot guanyat. No s'ha despatologitzat l'homosexualitat? no s'ha aprovat una llei contra la LGBTfòbia al parlament de Catalunya, i no està en vies de tramitació una altre a nivell estatal? no és possible el matrimoni igualitari?

Sí, sí i sí. Però els fets ens mostren una realitat molt tossuda. Realitat que demostra que les persones LGBTI+ encara patim discriminació: Per començar, la despatologització de l'homosexualitat no va anar acompanyada de la despatologització de la transexualitat. De fet, tan sols ara s'està plantejant deixar de catalogar la transexualitat com a "transtorn de la personalitat y comportament", per a passar a ser una "incongruència de gènere". És a dir, un canvi purament lampedusià, i que en res canvia la patologització. Les persones trans continuen tenint moltes dificultats per accedir a un tractament d'hormonació. A més, han de passar per un procés psiquiàtric humiliant i farragós per poder "demostrar" que són trans i poder fer el canvi de nom legal.

Per altra banda, la llei contra la LGBTfòbia no ha acabat amb les agressions a Catalunya, ja que no s'està aplicant de manera efectiva. Sens dubte, no es pot dir que la llei, aprovada el 2014, no sigui un enorme triomf, però el seu desplegament és urgent, atenant que des de l'any 2014 s'han seguit produint agressions contra les persones LGBTI+. Alguns exemples són el cas d'un jove gai agredit al carnaval de Sitges d'aquest mateix any o el cas de Jesús Tomillero, l'àrbitre de futbol que ha patit insults en diversos partits pel sol fet de ser gai. Segons les dades de l'observatori contra l'homofòbia, l'any 2015 es van registrar només a Catalunya 113 casos, dels quals aproximadament el 30% van ser agressions verbals o físiques. Però això només són les dades oficials; el percentatge que roman invisible és molt alt, sobretot pel que fa al bullying en l'àmbit de l'escolar. Recordem si no l'Alan, el noi trans que es va suïcidar als 17 anys després de patir assetjament reiterat des dels 14 anys.

Mirant la situació internacional, encara es fa més evident que queda molt camí a recórrer. No és només que el matrimoni igualitari estigui legalitzat només en 22 dels 195 estats existents, sinó que en 70 estats s'apliquen penes de presó a les persones LGBTI+ pel sol fet de ser-ho, i en 12 països fins i tot se'ls aplica pena de mort.

En els últims anys hem vist casos repugnants com el d'Uganda, on es publicaven els noms i les imatges de persones LGBTI+ als diaris per després, amb la complicitat de la

població, detenir-les i aplicar-los la pena de mort. Més recentment ha sortit a la llum l'existència de camps de concentració a Txetxènia, on s'efectuen tortures en presons secretes a persones "sospitoses de ser homosexuals".

Pel que fa als països de la Unió Europea, que tant s'omple la boca d'emparar a països on regeix l'estat de dret, trobem casos com el de Polònia, on les agressions al col·lectiu LGBTI+ per part de les institucions són contínues. Però sense anar tan lluny, a França es va aplicar el matrimoni igualitari només en la passada legislatura, a Alemanya o Itàlia només es permet la Unió Civil i no es permet adoptar a menys que sigui descendent del cònjuge. A Hongria, Polònia, Suïssa o Croàcia, les parelles del mateix gènere no poden adoptar en cap circumstància.

Un altre fenomen que cal denunciar és el del *pinkwashing* o blanquejament de diverses opcions polítiques, estratègia utilitzada per l'extrema dreta europea i americana o l'estat d'Israel. Es tracta de justificar l'opressió cap a una minoria o un altre col·lectiu que suposadament amenaça aquests drets, en aquest cas l'islamisme, i s'aprofita el col·lectiu LGBTI+ com a argument.

Per tot això, encara que l'avenç ha estat molt important, si ens atenem a la realitat estatal, hem d'estar alerta. Alerta davant les agressions i el bullying silenciats i en front la preocupant situació internacional per evitar les regressions de drets, molt clares per exemple en el cas de Rússia, i guanyar-los allà on no han estat reconeguts. També cal que estiguem alerta dels intents de fer passar opcions d'extrema dreta com a defensores dels drets LGBTI+, quan precisament han estat històricament un dels principals instigadors.

Lamentablement, hem de continuar reivindicant el 17 de maig. Però ho reivindicuem amb l'esperança de, en un futur, no haver-ne de celebrar cap més.

17 de maig del 2017